

A VÉNEK PADKAJÁN.

Lakadalom. Már szakadásig
feszül a húr a hegedükön,
talán a hímes Tavasz-erdőn
vágták a fájuk: a zene
hidat ver a fekete fertőn
föl, föl az égig pirkadásig.

Paraszt lányok, paraszt legények
tán azt sem érzik már, hogy élnek
a pirkadás felé bomolnak
a vígasságos hidakon,
nem fontos a tegnap s a holnap
csak az, hogy ki a legkeményebb.

Vének padkája egy sarokban.
Az asztalon jó szamorodni.
Itt ülnek mind a tisztos vének,
titkos írás van arcukon:
ráncokba vésett hősi ének
lappang a kusza ránc-sorokban.

Koporsók szaga leng a padkán.
Itt ülök én is gyermek-arccal,
itt ülök már talán tíz éve...
Ki ültetett engem ide
(fiatalságom félre téve)
mint másokat álmodtán??

Hajh, tréfás násznagy vagy te Élet!
Így kell már ülnöm itt halálig
a komolyakkal, tisztességekkel,
törvénytudókkal peckesen
s az éveimhez minden reggel
hozzáhazudni néhány évet...

Járok fekete pápaszemmel,
hajam fehérre púdereztem,
örök sinekre igazítom
a gondolatok vonatát,
térdem rogyanttá idomítom
— de mit csináljak a szívemmel??

Mondd, mit csináljak a szívemmel,
 amely valami vad tavaszból
 idedobott tulipánhagyma?
 Még benne tombol a tavasz,
 virágokat szöktetne nagyra,
 — de letépem körmös kezemmel...

Mókás gonoszcsont vagy te Násznagy:
 valakivel tán elcseréltél...
 Neki adtad a táncot, mámort,
 a bolondságot, muzsikát
 — nekem vének borát, vidám tort
 s emlékezést, halotti vásznat.

Vének padkáján üldögelek,
 elnézem: valaki helyettem
 hogy táncol, tán az ifjúságom...
 Iszogatok, dúdolgatok
 s míg merengek a csalfaságon,
 nagyot kacag rajtam az Élet...

Nézd Násznagy, nem tréfálsz meg engem!
 Kiásom a tulipánhagymát
 s bedobom a borsokancsóba,
 (mint búzaszemet a tudós
 kísérleti csiráztaóba:
 pár nap alatt kalász teremjen...).

Hadd vénüljön meg ez a hagyma
 pár perc alatt... A borkancsóból
 fakadnak véres tulipánok
 egyszerre mind százával is...
 Varázs-szavakkal kiktívánok
 minden erőt... tán békén hagyna

minden virágzás mindörökre...
 Méltón üljek a vének padján:
 a komolyakkal, tisztésekkel,
 törvénytudókkal peckesen
 S hagyom, hogy a cselédke reggel
 a hulladékkal kispörje...

Mécs László.